

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. ve věci

žalobce: R. K.
bytem X

proti
žalovanému Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 33394/2022 ze dne 28. 4. 2022 ve věci
dopravního přestupku,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 28. 6. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 33394/2022 ze dne 28. 4. 2022, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/059065/22/DSČ/Jav ze dne 31. 1. 2022.

2. Žalobce byl uznán vinným tím, že dne 16. 12. 2021 ve 14:20 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, r. z. X, při jízdě v Ostravě na ul. Výstavní poblíž domu č. p. 55 ve směru jízdy k ul. Rudné držel v levé ruce mobilní telefon. Uvedeným jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost k paušální náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě předně namítal, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Svědkové se totiž rozcházejí při popisu skutkového děje: Zatímco svědek S. uvedl, že žalobce držel telefon v levé ruce u levého ucha, svědek Ř. vypověděl, že držel telefon před obličejem v levé ruce u levého ucha. Není tedy jisto, zda žalobce držel telefon u ucha (a tedy asi telefonoval), nebo před obličejem (a tedy se do něj díval). Rozpor ve výpovědích činí svědky nevěrohodnými. Žalobce dále namítal, že správní orgán neuvedl, v jaké formě zavinění byl spáchán přestupek, nýbrž jen že žalobce jednal úmyslně při porušení právního ustanovení. Forma úmyslného zavinění navíc nebyla prokázána. Správní orgány se vyjádřily pouze ke složce vědění, kdy uvedly, že nelze nevědomky držet telefon při řízení vozidla. Ke složce volní však nebylo uvedeno ničeho. Přitom nepřímý úmysl se od vědomé nedbalosti liší toliko volní složkou.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 8. 2022 navrhl zamítnutí žaloby. Ke skutkovým okolnostem uvedl, že žalobci bylo kladeno za vinu držení telefonu v levé ruce. Za to bylo před obličejem nebo u ucha je z hlediska trestnosti nerozhodné, neboť ke spáchání přestupku postačí držení telefonu. Pokud se týče věrohodnosti svědků, tito se liší zcela nepodstatně, a navíc se nutně nevylučují, neboť žalobce mohl telefonem hýbat. Pokud se týče zavinění, toto je popsáno v obou rozhodnutích, kdy žalovaný úvahu orgánu prvního stupně doplnil, což je přípustné. Ve zbytku odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Prvostupňový orgán obdržel dne 23. 12. 2021 oznámení Policie ČR o shora uvedeném přestupku žalobce. Následně zahájil přestupkové řízení a nařídil ústní jednání na 26. 1. 2022. K jednání se žalobce bez omluvy nedostavil; u jednání byli vyslechnuti jako svědkové policisté M. Ř. a P. S. Svědek Ř. uvedl, že žalobce držel „v levé ruce u levého ucha mobilní telefon“, následně uvedl, že jej držel „před obličejem v levé ruce u levého ucha“. Svědek S. uvedl, že žalobce „držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon“. Na základě výpovědi uvedených svědků byl žalobce uznán vinným z přestupku rozhodnutím ze dne 31. 1. 2022, jak shora uvedeno. Prvostupňové rozhodnutí žalobce napadl blanketním odvoláním ze dne 15. 2. 2022, které přes výzvu nedoplnil. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání zamítnuto.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
9. V projednávané věci byl žalobce postižen za porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, dle něhož řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. K vyhodnocení, zda uvedené ustanovení bylo porušeno, je nerozhodné, v jaké pozici je telefonní přístroj držen. K samotným výpovědím soud uvádí, že oba svědkové spontánně uvedli, že žalobce držel telefonní přístroj „v levé ruce u levého ucha“; svědek Ř. při opakovaném dotazu na detaily skutku pak uvedl, že žalobce držel telefonní přístroj „před obličejem v levé ruce u levého ucha“. Je zřejmé, že zde není rozpor, pouze svědek zpřesnil pozici. Nelze přisvědčit interpretaci žalobce, jako by jeden svědek tvrdil, že telefonní přístroj byl držen u ucha a druhý, že jej měl před sebou. Oba svědkové uvedli, že telefon byl držen u levého ucha, pouze jeden ze svědků následně zpřesnil jeho pozici, čemuž lze rozumět tak, že telefon u ucha byl natočen směrem před obličej. Soud proto neshledává ve svědeckých výpovědích rozpor, který by zavdával příčinu pochybovat o věrohodnosti slyšených svědků.
10. Pokud se týče námitky nedostatečného zdůvodnění formy zavinění, soud předně konstatuje, že žalobci byla uložena sankce v samé spodní hranici sankčního rozpětí (§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu). Změna kvalifikace zavinění na mírnější formu by tak nemohla mít vliv na sankci, resp. na veřejná subjektivní práva žalobce (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 274/2018-42 ze dne 1. 11. 2018). Správní orgány správně poukázaly na to, že žalobce podstoupil zkoušky ke získání příslušného řidičského oprávnění, a proto musel vědět, že telefonní přístroj při řízení vozidla nemůže držet, a dále že si nelze představit držení telefonního přístroje, aniž by si toho byl řidič vědom. Pokud se týče volní složky, ta spočívá v tom, že řidič je srozuměn s tím, že oslabuje svou pozornost a při této oslabené pozornosti může ohrozit provoz (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 305/2016-46 ze dne 31. 8. 2017 či č. j. 9 As 307/2020-38 ze dne 15. 4. 2021). I tato skutečnost musela být žalobci, jakožto absolventovi zkoušek ke získání příslušného řidičského oprávnění, známa a držením telefonu dal najevo, že je s touto skutečností srozuměn. Dále soud poukazuje na to, že žalobce se v průběhu přestupkového řízení k otázce zavinění (ani k žádné jiné otázce) nevyjádřil, ač měl možnost to učinit, a vyvolat tak argumentační reakci správních orgánů, pokud by danou otázku vskutku považoval za meritorně nesprávně posouzenou a nedostatečně odůvodněnou.
11. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. 12. 2023

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.,v.r.
samosoudce